

HỒI THỨ TƯ
Gái Tập Sư Tử

ôm sau, từ sáng sớm, trong bộ y phục sẵn, Giản Hoài Quyên dắt hai con bạch mã đến trước thư phòng gọi:

—Đại ca ơi! Đại ca! Chúng ta đi thôi!

Nhuế Vĩ đã rửa mặt, thay xiêm áo xong. Xuân Cầm hỏi:

—Hôm nay công tử du ngoạn phía hậu sơn?

Bất đắc dĩ, Nhuế Vĩ «ừ» một tiếng, Bí Thơ liền nói:

—Vậy thì công tử phải thay bộ y phục đó mới được!

Nàng vào trong, mang ra bộ y phục bằng da thuộc, còn Hạ Thi thì mở rương, lấy một chiếc dây lưng, cũng bằng da, bản dây rộng, nơi đường dây có một ngọn roi, một thanh chủy thủ, cả hai thứ đều được xỏ vào khoen cẩn thận. Đông Hoạch mỉm cười thốt:

—Tiểu thơ của chúng ta thích đùa giỡn với sư tử ghê! Công tử vừa về đến, là tổ chức ngay cuộc săn...

Hạ Thi tiếp:

—Không có công tử đi theo, tiểu thơ một mình đâu dám đi? Từ nửa năm nay, sau ngày công tử ly gia, không bao giờ tiểu thơ ra phía hậu sơn du ngoạn, nếu công tử ra đó, thì phải cẩn thận cho lắm nhé, hơn nửa năm rồi, bấy sư tử như bị bỏ quên vậy đó, đã tánh của chúng bùng dậy, chúng hung mãnh dị thường!

Nhuế Vĩ trong lòng sầu muốn chết được, còn hứng thú nào mà nghe bọn liễu hoàn cười cười nói nói?

Rồi hắn miễn cưỡng thay y phục, Xuân Cầm thắt chiếc dây quanh hông hộ hắn.

Nhuế Vĩ nhìn ngọn roi, thanh chủy thủ, thầm nghĩ: “Chỉ bằng vào hai vật này mà bắt được sư tử à?”

Hắn và bọn liễu hoàn loay hoay như vậy, mất hết mấy phút.

Giản Hoài Quyên ở bên ngoài, lại gọi:

—Đại ca nhanh lên đi chứ! Nhanh lên một chút!

Nhuế Vĩ làm gan, bước mạnh dạn ra khỏi thơ phòng. Giản Hoài Quyên điểm một nụ cười, tiếp:

—Đi nhanh lên mới được, đại ca. Chậm thêm mấy phút nữa mẹ sẽ gọi tiểu muội đấy, thành ra hỏng cuộc săn hôm nay!

Trông thấy Giản Hoài Quyên cao hứng cực độ, Nhuế Vĩ phải phấn động tinh thần nhưng bên trong thâm tâm, hăn cứ kêu khổ mãi, nghĩ: “Bắt sư tử không được, hôm nay lại phải bị sư tử vỗ mà xơi xác chứ chẳng chơi đâu!”

Cả hai lên lưng bạch mã, Giản Hoài Quyên đưa tay chỉ cái gò đất vàng phía trước, thốt:

—Chúng ta do ngã đó, đi ra cận lộ.

Nhuế Vĩ gật đầu:

—Được!

Hăn không thể nói tiếng gì hơn, dù óc muốn cũng không nói nổi, rồi giục ngựa chạy về gò đất vàng.

Vừa lúc đó, một liễu hoàn trong phòng lão phu nhân chạy đến, gọi to:

—Tiểu thơ! Tiểu thơ!

Giản Hoài Quyên thở dài thốt:

—Đại ca thấy chưa! Đi không được rồi đại ca ơi!

Nhuế Vĩ thầm vui sướng. Không đi là hay cho hăn lắm. Giản Hoài Quyên cho rằng bất thành, chứ hăn thì nghĩ là rất thành.

Liễu hoàn lướt tới, tiến lên trước ngựa của Giản Hoài Quyên, thân pháp của nàng làm cho Nhuế Vĩ xám mặt, thì ra cả đến bọn liễu hoàn trong Thiên Trì phủ đệ này cũng có thuật khinh công khiếp người! Hăn tự xét, mình còn kém xa bọn thuộc hạ, như vậy đối với chủ nhân hăn có ra cái quái chi đâu?

Giản Hoài Quyên cau mày, quay đầu hướng về Nhuế Vĩ, thốt:

—Chẳng hiểu tại sao, trong mấy hôm sau này, mỗi ngày mẹ lại bức tôi phải luyện công cùng với nhị ca! Tôi phải về, làm cái việc đó, xong rồi là trở ra đây ngay, đại ca ở đây chờ tôi nhé!

Nhuế Vĩ biết rõ nguyên nhân khiến Giản lão phu nhân buộc anh em nàng hàng ngày luyện tập. Hăn là để ứng phó với sự xâm phạm của Hắc Bảo chứ gì?

Hắn muốn nói: “Hôm nay không đi được, thì ngày mai, ngày kia sẽ đi, cần gì phải nhất quyết đi hôm nay mà ở đây chờ đợi?” Nhưng Giản Hoài Quyên đã quày ngựa, đi xa rồi.

Hắn nghĩ: “Đã như thế này thì một mình hắn giục ngựa ra phía hậu sơn xem qua địa thế, lần sau Giản Hoài Quyên có đòi hắn đưa đi săn sư tử, ít nhất hắn cũng không xa lạ gì với cục diện.”

Rồi hắn lên gò đất vàng. Nơi đó, chẳng có một vật gì, hắn nghĩ: “Một nơi bằng phẳng trơn tru như vậy thì làm sao có nguy hiểm được?” Hắn lại cho rằng: “Chỉ cần cẩn thận một chút là hắn thoát khỏi cơ quan, cạm bẫy.”

Qua khỏi một gò đất nhỏ, hắn được vô sự. Rồi hắn đến một gò đất lớn hơn, gò lồi lồi thẳng xuống, là khu vực hậu sơn của Thiên Trì nội phủ.

Nhuế Vĩ lần theo gò đó đi xuống, bên dưới có một sơn cốc, đá chất chồng linh loạn. Hắn định chừng, chính nơi đây là lối xuất nhập của đàn sư tử. Hắn xuống ngựa, vịn vào các mỏm đá, lần vào sơn cốc, rồi đề cao cảnh giác, hắn đi sâu vào sơn cốc.

Ngờ đâu, càng đi vào sâu, hắn chỉ thấy toàn là đá loạn, đá quái hình dị dạng nhưng không có bóng dáng một con sư tử nào. Hắn cho rằng, nơi đây chưa đúng là chỗ đàn sư tử ẩn trú, nên buông lời cảnh giác, ung dung quay trở lại con đường cũ, ra ngoài.

Hắn đi ngang qua hai mô đá cao bằng tầm vóc với hai người, nơi đó trước đây mấy phút, hắn đã đi qua chẳng gặp gì cả, bây giờ trở lại bỗng nghe một tiếng gió quét kêu vù bên trên đầu.

Hắn kinh hãi, vội soạt chân lướt tới, khỏi hai mô đá rồi hắn quay mình nhìn lại, thấy con mãnh sư đang gầm thét tức uất vì sống môi. Nó đang chồm mình như sắp sửa nhảy tới.

Không chậm trễ, Nhuế Vĩ lấy ngọn roi và thanh chủy thủ cầm tay.

Tuy nhiên, hắn không quen sử dụng loại roi da, nhất là loại roi đặc biệt dùng để đối phó với loài sư tử, còn thanh chủy thủ chỉ là một vật hữu dụng trong lúc cấp thời chứ nó cũng không phải là một vật mà dù cho kẻ có võ công cao hoàn toàn ỷ trượng vào, mong được an toàn như ý.

Cho nên, dù thủ trong tay ngọn roi, thanh chủy thủ, Nhuế Vĩ vẫn bối rối như thường. Hắn vung ngọn roi tới tấp, không mục tiêu phân biệt, vung loạn như người chẳng biết võ công.

May mắn cho hắn, con sư tử chắc trước kia đã bị khổ vì thế roi da này nhiều phe lăm rồi nên vừa thấy ngọn roi da vun vút là nó giảm bớt vẻ hung hăng ngay, nó lại cúi thấp đầu tuy vẫn còn rống, song tiếng rống nhỏ lại rất nhiều. Mừng tượng là nó được huấn luyện thành thuần phục.

Nhuế Vĩ cả mừng, nghĩ rằng con sư tử đã được người trong Thiên Trì Phủ huấn luyện kỹ rồi, nó mất hết dã tánh, hắn quên đi là nếu con sư tử quả đã được huấn luyện thành thuần phục thì khi nào nó vồ người như vừa rồi? Nếu hắn không nhanh chân tránh thoát thì đã mất mạng trong cuộc tập kích của con dã thú.

Hắn sơ sót điều đó, hại đầu chưa thấy, hắn lại được cái lợi là bớt sợ, rồi can đảm tăng gia, hắn bước tới gần con sư tử hơn.

Con mãnh sư lùi dần, lùi dần, từng bước một. Hắn hét:

—Lại đây! Lại đây!

Hắn làm như đang tập luyện loài sư tử vậy. Hắn lại quên luôn là mình chẳng hiểu mấy may về kỹ thuật tập luyện sư tử.

Thoạt đầu, con sư tử thấy ngọn roi quen thuộc đâm khiếp hãi, thu oai, rồi lùi, sau cùng nó bị Nhuế Vĩ bức dồn cực độ, sanh tức uất, dã tánh bùng dậy, gầm lên một tiếng lớn, đoạn lao mình vút tới Nhuế Vĩ.

Nhuế Vĩ chẳng biết bản tính của loài sư tử như thế nào nên không dự liệu được nó có thể phản công như vậy, thành ra hắn kinh hoàng, lại vung loạn ngọn roi da như trước.

Hắn đánh quỳnh quáng như vậy, ngọn roi quất vào khoảng không nhiều hơn, ngọn nào quất vào mình sư tử thì không hy vọng trúng, mà có trúng cũng chẳng nhằm chỗ nhước. Hắn lớ ngớ thế nào lại để cho sư tử chụp được ngọn roi, giật mạnh, roi tuột tay hắn.

Mất roi, Nhuế Vĩ càng quỳnh quáng hơn, còn sư tử thì hết sợ rồi nên hung mãnh hơn, dậm chân sau nghe «phịch» một tiếng, thân mình lao vù tới. Dù sao tài Nhuế Vĩ cũng tọa tập huyền môn nội công qua mấy năm dài, mắt sáng, tay nhanh, cấp tốc dùng thanh trủy thủ vừa bảo vệ toàn thân vừa đâm thốc mũi sang dã thú.

Khác với lúc cầm roi, hắn đâm thanh chủ thủ rất chuẩn đích, mũi chủ đâm trúng vai tả của sư tử, nhờ thế thoát khỏi cái vồ của nó. Sư tử thọ thương, càng hung mãnh hơn, rống luôn ba tiếng liên tiếp, trong khi đó Nhuế Vĩ chú hết tinh thần theo dõi động tịnh của con vật

Bỗng, từ phía sau lưng hấn vọng tới mấy tiếng vang rền. Nhuế Vĩ khiếp hãi, quay đầu nhìn lại. Trời! Chẳng rõ xuất hiện lúc nào, ba con sư tử đứng lù lù, uy mãnh, hùng tráng.

Con sư tử trước, thừa lúc Nhuế Vĩ quay đầu, vừa gầm lên vừa nhào tới. Nhuế Vĩ vội hụp đầu đồng thời lạng mình xuống, tràn qua một bên.

Ba con sư tử sau, nghe đồng bạn kêu cứu, đã đến nơi rồi thì đương nhiên là nó chuẩn bị tiếp chiến, chúng thấy Nhuế Vĩ di động lập tức phân nhau mỗi con một hướng, từ ba hướng nhào vào.

Trong cơn nguy cấp, Nhuế Vĩ quên mất sử dụng quyền cước, thấy rõ là mình phải làm mỗi cho đám sư tử này, bất giác kêu lên:

—Mạng ta dứt rồi!

Đang lúc đó, một bóng đen từ trên đầu mô đá bay xuống, bóng đó chỉ vung ba quyền, phóng ba cước, bốn con sư tử gào lên như sấm, cúi đầu, cúp đuôi chạy trốn chết.

Từ lâu, Nhuế Vĩ chỉ nghe nói loài sư tử rất hung mãnh, song chưa từng gặp chúng lần nào, mãi đến hôm nay mới chạm trán với chúng, suýt mất mạng vì chúng. Tuy sợ hãi cực độ, hấn vẫn còn giữ được thần trí sáng suốt, hấn nhìn người vừa cứu mạng, thấy người đó vận y phục chệt màu đen, mặt bao kín bằng khăn đen, dáng dấp rất yếu điệu. Người đó, đúng là một nữ nhân.

Nữ nhân áo đen đánh đuổi đàn sư tử rồi, dừng tay, dừng chân, không nói một lời, ngậy người nhìn Nhuế Vĩ. Nàng có đôi mắt xanh rất trong sáng, mũi cao, da mặt trắng, thân hình hơi ốm một chút, tuy không đẹp bằng Giản Hoài Quyên, song có duyên vô cùng.

Nhuế Vĩ cũng sững sờ, không tưởng là một nữ nhân mảnh khảnh như vậy lại có thể đánh đuổi cùng một lượt bốn con sư tử. Hấn rất cảm kích ơn cứu mạng, hấn hết sức thành kính thốt lời cảm tạ:

—Cô nương cứu mạng, tại hạ ghi khắc ơn ơn trọng muôn đời.

Nữ nhân áo đen chừng như có biến sắc mặt hỏi:

—Ngươi là ai?

Nhuế Vĩ trì nghi một lúc, vốn ý muốn nói tên thật, nhưng nhớ lại sự ủy thác của ân công, thành ra phải nói dối:

—Tại hạ là Giản Thiệu Vũ tại phủ Thiên Trì.

Nữ nhân áo đen lắc đầu:

—Người không phải là đại công tử trong nhà họ Giản.

Sợ nàng khám phá sự thật, Nhuế Vĩ vội cãi:

—Tại sao không phải?

Nữ nhân áo đen bình tĩnh đáp:

—Tại Thiên Trì Nội Phủ, đại công tử họ Giản là tay luyện tập sư tử nổi danh, nếu người là đại công tử thì đâu có cái nạn hôm nay?

Nhuế Vĩ tưởng nên đem nhất thiết các việc tố cáo với nàng, nhưng rồi không dám nói chi tiết, chỉ thở dài, rồi than:

—Tại hạ là Giản đại công tử chân chánh mà!

Nữ nhân rất ôn hòa, không muốn tranh luận nữa, cất tiếng khuyên:

—Sư tử ở đây mười phần hung hăng, người không có kỹ thuật huấn luyện chúng, tốt hơn đừng bèn mẳng đến vùng này.

Nàng không nói đến việc chân giả nữa, nàng lại chiếu cố đến hấn nên khuyến cáo hấn, hấn cảm kích hết sức, thốt:

—Đa tạ cô nương.

Nữ nhân điềm nhiên:

—Chả cần cái đó!

Nàng ung dung bước đi. Nhuế Vĩ cấp tốc bước theo, tiếp:

—Xin cô nương cho biết phương danh!

Nữ nhân áo đen hơi cúi thấp đầu:

—Tên họ ta, không thể nói cho người biết.

Nhuế Vĩ vội tiếp luôn:

—Tại hạ chưa phải là một kẻ vô lương, sống cảnh đầu đường xó chợ mà chẳng biết ơn cứu mạng trọng đại như thế nào. Nếu cô nương không cho biết phương danh để mà suốt đời khắc niệm thì tại hạ ân hận mãi mãi đến ngày tàn...

Nữ nhân lắc đầu, nhẹ giọng:

—Ta không thể nói cho người biết đâu. Nếu cần nhắc nhở đến ta thì người cứ nhớ ta là Thuần Sư Nữ, một nữ nhân chuyên huấn luyện thuần phục loài dã thú đó.

Rồi nàng bước đi. Nhuế Vĩ cao giọng hỏi:

—Tại hạ có thể gặp lại cô nương chăng?

Ngoài mấy trượng xa, nữ nhân hắc có nghe câu hỏi song nàng không đáp, thản nhiên đi tới, đi mãi đến lúc khuất dạng trên nẻo đường dài...

Nhuế Vĩ đứng chờ tại chỗ dõi mắt theo nàng, lòng dặn lòng vĩnh viễn không quên cuộc tao ngộ hôm nay.

Một lúc sau, Nhuế Vĩ bước tới. Nhưng ngọn roi đâu còn, con sư tử chụp được đã xé tan thành rồi!

Ngọn roi nát, thay thế cho hắc!

Hắc khó quên được hình bóng nàng áo đen vừa cứu mạng dù chẳng rõ mặt mày nàng như thế nào, vẻ ôn nhu đó phải là hy hữu trên đời này. Chính thái độ dịu hòa của nàng gây ấn tượng nặng nề tâm tư hắc hơn là nhan sắc, dù hắc chẳng thấy được nhan sắc của nàng.

Đúng lúc đó, có tiếng gọi lạnh lạnh từ xa vọng lại, tiếng gọi của Giản Hoài Quyên:

—Bắt được con nào chăng, đại ca?

Nhuế Vĩ thở dài, đợi nàng đến gần, đáp gọn:

—Không!

Giản Hoài Quyên lại hỏi:

—Thế là đại ca chưa gặp chúng?

Nhuế Vĩ buông lơ là:

—Có gặp rồi!

Giản Hoài Quyên trố mắt:

—Gặp rồi mà không bắt được con nào? Tại sao thế?

Tại sao? Còn tại sao nữa? Là một đại ca giả hiệu thì tài năng đâu mà bắt được loài thú dữ đó? Hắc uể oải đáp:

—Từ sau ngày thọ bệnh, đại ca không còn đủ sức đùa giỡn với loài sư tử như trước. Thôi, chúng ta trở về đi, hiền muội.

Không đợi Giản Hoài Quyên nói gì, hắc bỏ đi trước.

Giản Hoài Quyên mất hứng, nhưng còn biết làm gì hơn khi vị đại ca của nàng viện cớ bệnh hoạn để bỏ cuộc? Nàng phải theo Nhuế Vĩ trở về.

Đến thư phòng rồi, Nhuế Vĩ nằm dài, nghĩ ngợi một lúc, khi nghe trong người khỏe lại, hần tùy tiện đưa tay lấy trên giá sách một quyển ngoài bìa có mấy chữ: «Chung Nam Quyền Kiếm Lục».

Hần lật từng trang, thấy bên trong ghi chú quyền pháp và kiếm pháp của phái Chung Nam, quyển bí lục này nếu được lưu truyền trên giang hồ thì nó là một báu vật vô giá, nhưng nó lại ở tại đây, nằm tại một chỗ bình thường thì có thể những quyển kia cũng phải bình thường như nó. Nhưng ở bên ngoài, nó là vật vô giá, tại sao ở đây nó trở thành bình thường như vậy? Nhà họ Giản đâu phải là chẳng biết giá trị của một quyển bí lục võ công như thế nào sao? Hay là họ có chỗ hơn người, mấy quyển sách như thế này cũng như là sách thông thường, bỏ đó để trang trí thư phòng cho rậm đám?

Hần lấy quyển thứ hai, xem ngoài bìa, có mấy chữ: «Trường Bạch Phong Quyền Kiếm Lục».

Các quyển kế tiếp là: «Võ Đường Quyền Kiếm Lục», «Hoài Tây Phạm Gia Xuất Hà Lục», «Lỗ Đông Đệ Nhất Phách Sơn Chuồng».

Bốn quyển sau trị giá không kém quyển trước, xem đó đủ biết những sách trong thư phòng này đều quý cả, lạ một điều là người ta không quý trọng cho lắm nên tùy tiện mà sắp xếp, bất quá cho nó ngăn nắp vậy thôi.

Một điều lạ khác là tại sao bí học của các môn các phái trong võ lâm lại tập trung ở đây cả?

Nhuế Vĩ từ nhỏ vốn hiếu võ, hần lại rất thông minh, hiểu đọc, đọc qua rồi là nhớ kỹ, không bao giờ quên. Đang lúc sâu tư, lại gặp được vô số sách quý như thế này thì còn gì bằng? Hần bỏ hết mọi điều lo nghĩ, chăm chú đọc.

Trọn ngày đó, đến lúc hoàng hôn xuống thì Nhuế Vĩ đã đọc xong mười bảy quyển. Hần đã ra lệnh cho bọn liễu hoàn đi ngủ, khỏi phải hầu hạ hần để hần được yên tĩnh tiếp tục đọc.

Đến canh hai, hần lấy ra một quyển nữa, quyển thứ mười tám, ngoài bìa có mấy chữ: «Đàm Gia Uyên Ương Thối». Hần xem đến giữa quyển chợt thấy một bức đồ, vốn vẽ trên giấy trắng song hiện tại đã ngả màu vàng. Hần mở ra xem thì là một bức địa đồ.

Một bức địa đồ không gây sự chú ý của hần mà chính là những chữ bằng chu sa ở sau lưng bức đồ hấp dẫn hần. Mấy chữ đó là:

«Muốn có tuyệt nghệ, chỉ có cách là đi... đi...»

Nhìn nét bút, hần nhận ra đúng là tuồng chữ của Giản Thiệu Vũ. Nhuế Vĩ trầm nghĩ: “Tại sao y viết chữ «đi» thành một dọc như vậy?”

Đi! Viết một loạt chữ «đi», có nghĩa là người viết nuôi kỳ vọng đi! Mà đi đâu? Đi tìm cái tuyệt nghệ? Tuyệt nghệ ở đâu?

Nhuế Vĩ xem qua bức địa đồ. Một lúc lâu, hần tỉnh ngộ. Bức địa đồ phát họa vùng phụ cận của Vạn Thọ Cư! Địa điểm là phía tả Vạn Thọ Cư, là khu rừng nhân tạo. Giản Thiệu Vũ từng cảnh cáo hần đừng bao giờ đến đó, nếu cãi lời là phải gặp kỳ họa.

Trên địa đồ có những đường vẽ chỉ dẫn màu đỏ, bên cạnh đó có chữ nhỏ giải thích rõ ràng. Thì ra, trong khu rừng nhân tạo đó có mai phục vô số cơ quan giết người. Những đường màu đỏ chỉ dẫn xuyên qua khu rừng nhân tạo, thẳng đến phía hậu.

Nhuế Vĩ trầm nghĩ: “Nơi Giản Thiệu Vũ muốn đến hần là địa phương nằm phía hậu khu rừng nhân tạo!”

Hần nhớ lại phong thư của Hắc Bảo, hẹn trong nửa tháng nữa sẽ đến đây, đòi lại vật báu gì đó mà ngày trước phụ thân của Giản Thiệu Vũ đã cưỡng đoạt của họ. Người của Hắc Bảo có võ công như thế nào Nhuế Vĩ đã hiểu lắm rồi. Bằng vào tài nghệ còn quá non kém của hần, hần làm sao ngăn trở nổi sự xâm nhập của họ?

Hiện tại, hần đóng vai Giản đại công tử thì hần phải đảm nhận trách vụ bảo vệ Thiên Trì Phủ, muốn làm được việc đó thì trong vòng nửa tháng, hần phải làm sao học võ công đủ sức chế ngự cuộc xâm phạm của đối phương.

Làm sao? Bí kíp võ công hiện có trong thư phòng quá nhiều, song trong một thời gian ngắn, hần học thế nào cho hết? Mà dù có học được hết, tuy hần tiến bộ phi thường, song chắc gì với sự thành tựu đó, hần ngăn chặn nổi bọn Hắc Bảo? Đừng nói chi thủ thắng, giữ sao cho cuộc chiến được hòa kết cũng mệt cho hần không tưởng nổi! Thì cần chi phải chuyên chú đọc hết các quyển bí kíp này, cuối cùng cũng chẳng giúp ích cho hần trong nhiệm vụ bảo vệ Phủ Thiên Trì?

Chỉ có một cách duy nhất! Cách đó là đi! Như Giản Thiệu Vũ đã nêu kỳ vọng đi! Đi đến địa phương có tuyệt nghệ, tìm tuyệt nghệ đó làm phương tiện bảo vệ gia đình của ân công.

Hần cũng có thể ly khai Thiên Trì Phủ, tránh cái việc khó khăn này, song bỏ đi thì còn ăn nói làm sao với Giản Thiệu Vũ sau này khi gặp lại nhau? Thế thì chỉ còn có cách đó, có vậy hần mới đáp ân đáp nghĩa cứu mạng được.

Đi! Phải đi!

Hắn quyết định như vậy. Tuy biết là nguy hiểm, song tự vạch cho mình một đường lối hoạt động rồi, hắn nhẹ nhõm người, hết lo lắng, dần đo nữa.

Khi tâm tư vui nhẹ ngàn mối nỗi niềm thì cái mệt mỏi liền đến với hắn. Một ngày đầy xao xuyến, lo âu, sợ hãi, tinh thần luôn luôn căng thẳng, hắn phải mệt. Hắn định đi nằm một lúc, ngờ đâu cánh cửa thơ phòng vụt mở ra, Bí Thơ bước vào, trên tay có một cái mâm, trên mâm có tô cháo nóng.

Nhuế Vĩ hỏi:

—Đêm khuya rồi, sao người chưa ngủ?

Bí Thơ nở nụ cười tình, dùng giọng dụ hoặc đáp:

—Nô tỳ thấy công tử chưa ngủ nên không thể ngủ được, mà thức dậy cũng chẳng làm gì nên đi nấu cho công tử một tô cháo liên tử, ăn cho khỏe người.

Nhuế Vĩ thấy cô nàng cử chỉ lả lơi, ăn nói không được nghiêm chỉnh, trong lòng không vui, lạnh lùng thốt:

—Ta không bảo thì các người khỏi phải phục thị ta.

Bí Thơ đặt chiếc mâm xuống bàn, nhìn Nhuế Vĩ, Mắt long lanh gợi tình, buông tiếp với giọng dụ hoặc:

—Đêm hôm khuya khoắc, tôi chịu nhọc nấu cháo cho công tử ăn, công tử hãy ăn đi.

Thấy nàng có hảo ý, Nhuế Vĩ cũng thương tình, cố gắng ăn xong tô cháo, ăn càng chóng xong là nàng càng chóng rời khỏi phòng.

Ăn xong, hắn quay đầu lại, toan gọi Bí Thơ cho nàng mang chiếc mâm đi, ngờ đâu lại thấy nàng đang cởi chiếc áo ngoài, chỉ chừa lại chiếc áo lót rất mỏng, bày thân hình lồ lộ.

Một sự kiện không thể có trong tưởng tượng của Nhuế Vĩ. Một nữ tỳ cởi trần trước mặt công tử chủ nhân giữa đêm khuya và có lẽ nàng sắp sửa cởi truồng nữa cũng nên, trông dáng điệu của nàng, Nhuế Vĩ nghĩ là nàng dám làm như vậy lắm chứ chẳng chơi. Hắn không phải là người háo sắc, thân hình của Bí Thơ có vẻ hấp dẫn lắm, song chỉ nhìn thoáng qua, bắt gặp nàng trong tình trạng đó, hắn quay mặt đi nơi khác liền.

Bí Thơ làm già hơn, xoa tóc cho phủ trơn hai bờ vai, vuốt tóc làm tăng vẻ quyến rũ của nàng. Rồi nàng cười lơi lả, thốt:

—Công tử ơi! Lâu lắm rồi, tôi không hầu hạ công tử...

Như con rắn, nàng nhào mình tới, ôm ngang Nhuế Vĩ, quấn tay, quấn chân đeo dính hẳn.

Nhuế Vĩ rung mình qua cái chạm của hai làn da, bởi lần đầu tiên hẳn mới cảm nhận cái xúc giác đó. Hẳn thấp giọng, nạt:

—Buông ngay!

Hẳn sợ hét lớn lên làm kinh động những người khác, dù tức giận hết sức cũng chỉ có thể nạt thế thôi.

Nhưng Bí Thơ không buông tay, trái lại còn ghì mạnh hơn.

Nhuế Vĩ biến sắc, hoành tay rút thanh kiếm treo nơi vách khỏi vỏ, chong mũi kiếm ngay mình nàng, trầm giọng bảo:

—Người chậm buông tay, là ta đâm liền.

Thấy mũi kiếm, Bí Thơ lạnh xuân tình ngay, lập tức buông tay, lùi lại ba bước, lộ vẻ nghi ngờ, hỏi:

—Công tử... sao thế hả?

Nhuế Vĩ đáp:

—Con người, không thể thiếu liêm sỉ, người hãy rời phòng ta, tự phản tỉnh, sự việc đêm nay, ta hứa không hề nhắc lại.

Hẳn tưởng, đột nhiên Bí Thơ phát động tánh xuân nên tìm đến hẳn mà đòi hỏi một việc vô lý thì đáng trách, mà tình lý cũng đáng dung tha nên chỉ đề tỉnh nàng vậy thôi và hứa sẽ không trách cứ hoặc nhắc nhở lại làm gì, để cho nàng yên tâm ly khai hẳn. Ngờ đâu Bí Thơ chẳng biết ơn, trái lại còn mím môi cười mỉa:

Nhuế Vĩ thấy nàng lì lợm quá chừng, bất giác cả giận, nhưng không thể phát tác, chỉ khoát tay gắt:

—Đi nhanh! Đi nhanh! Đừng chọc ta cáu giận!

Bí Thơ cười giòn, thốt:

—Giả công tử của tôi ơi! Hãy quay đầu nhìn tôi xem nào!

Nghe ba tiếng «giả công tử», Nhuế Vĩ giật bắn mình quay đầu liền.

Bí Thơ đã mặc xong chiếc áo ngoài, mặt vẫn còn cười, song ác ý hiện rõ rệt.

Thân phận của Nhuế Vĩ bại lộ rồi sao? Hẳn hấp tấp hỏi:

—Người... người nói gì?

Bí Thơ tắt nét cười, điềm nhiên tiếp:

—Chị em tôi bốn người đều lấy làm kỳ quái về sự biến đổi tánh tình của công tử, không ai tưởng công tử trở thành một bậc đạo mạo tiên sanh...

Nhuế Vĩ lo lắng hỏi:

—Người có ý tứ gì?

Bí Thơ tiếp:

—Ý tứ của tôi à? Hừ! Tôi muốn từ nay bất cứ về việc gì, công tử phải vâng theo sự chỉ huy của tôi!

Nhuế Vĩ nổi giận:

—Một vị công tử tại Thiên Trì Phủ khi nào lại vâng lệnh của bọn nô tỳ?

Bí Thơ âm trầm thốt:

—Người còn phàm xưng là công tử Thiên Trì Phủ nữa sao? Công tử hiểu dân thành tánh, cái trình bạch của ta bị người phá hoại từ lâu, chứ đâu như người là tuồng giả đạo đức?

Nàng trở giọng rồi, thế là có sự quyết liệt!

Nv không tưởng là Giản Thiệu Vũ từng thông gian với đám nô tỳ như thế. Chả trách, Bí Thơ phát hiện ra sự giả mạo của hắn! Hắn đành nhẫn nhục, hỏi:

—Người muốn sao?

Bí Thơ đã ra đến cửa phòng, đáp với lại:

—Chỉ cần người nghe theo mạng lệnh của ta là thân phận của người không còn bại lộ nữa.

Thốt xong, nàng ngang nhiên bước đi.

Nhuế Vĩ râu héo ruột, đóng cửa phòng, cài then kỹ, nhưng vẫn kịp thời phát hiện một ra bóng đen âm thầm theo dõi phía sau Bí Thơ.

Qua cảnh nhiệt náo đó, Nhuế Vĩ hết buồn ngủ. Thân phận đã bị lộ rồi thì mỗi phút giây sắp tới là mỗi nguy hiểm chực chờ, nếu dần dà lưu lại đây, chẳng mấy chốc sẽ đến hạn kỳ ước hẹn của Hắc Bảo thì lại càng nguy hơn.

Trốn đi là ổn tiện nhất! Khỏi bị bề bàng khi cả gia đình khám phá sự giả mạo, khỏi bị Bí Thơ uy hiếp bắt làm những việc trái lương tâm, khỏi phải chạm trán với bọn Hắc Bảo, bảo toàn được tính mạng.

Nhưng làm cách nào để ly khai êm thấm?

Bên ngoài, ba tiếng «Tung! Tung! Tung!» vang lên.

Đêm đã sang canh ba rồi, chính là lúc tiện lợi cho khách dạ hành. Nghe tiếng trống, Nhuế Vĩ xúc động tâm linh, nghĩ nên thừa đêm nay đi đến vùng cấm địa theo sự chỉ dẫn của bức địa đồ, tìm tuyệt nghệ, tập luyện. Còn việc chi khác cứ để đó, sáng ra hăng hay.

Lập tức, hấn thay đổi y phục chệt, mang theo bức địa đồ, rời thư phòng đi thẳng về phía Vạn Thọ Cư.

Trong khu Thiên Trì Phủ, nơi nào cũng tịch mịch, chẳng có một tiếng động nhỏ. Mảnh trăng treo nơi phương trời xa qua lớp sương mờ, không chiếu sáng lắm nhưng cũng đủ cho Nhuế Vĩ phân biệt lối đi.

Ngang qua Vạn Thọ Cư, hấn không thấy ánh đèn, hấn yên tâm song vẫn dè dặt len lén bước, sợ bị người phát hiện. Hấn nghĩ, âm thầm thám dò vùng cấm địa tìm tuyệt nghệ như thế này dù sao cũng có lỗi với Giản Thiệu Vũ nên không muốn bị ai bắt gặp.

Hấn lấy làm lạ, tại sao Giản Thiệu Vũ không đến đó mà tìm lại nuôi kỳ vọng? Giản Thiệu Vũ không dám đi? Hay không thể đi vì một lý do nào đó. Giản Thiệu Vũ mà không đi được thì còn ai đi được?

Hấn lấy bức địa đồ xem lại một lượt, đoạn bắt đầu tiến lên gò đất vàng, rồi lần dần đến khu rừng nhân tạo.

Vào khu rừng, chỉ do một cửa duy nhất nhưng lại có mười ba lối dẫn đến cửa rừng. Trong mười ba lối đó thì có hết mười hai tử lộ, chỉ còn một sanh lộ mà thôi.

Theo sự chỉ dẫn trên bức địa đồ, Nhuế Vĩ do con đường thứ chín mà đi, hấn lại gặp ngã ba, trong ngã ba thì hai là tử và một là sanh, hấn theo con đường chính giữa tiến tới. Đặt chân lên con đường này, hấn cảm thấy rợn người, bởi trên bức địa đồ có ghi từ đây vào sâu còn có mười tám cơ quan mai phục nữa, nếu hấn sơ ý là táng mạng ngay.

Trước mặt là cây cao, tàng rậm, ánh trăng yếu ớt không thể xuyên nổi cành lá soi sáng, đường đi tối tăm, thật khó tiến bước. Nhuế Vĩ phải bật mỗi lửa cầm nơi tay rọi các thân cây, từng thân một. Đi như vậy, tiến được một bước cũng không phải dễ. Hấn suýt hôn mê vì khung cảnh hết sức mù mờ.

Mỗi lửa đó bắt quá chỉ chiếu sáng trong phạm vi mười bước mà theo địa đồ ghi chú thì chữ mỗi mười bước là có một cơ quan. Nhuế Vĩ đếm từng bước mà đi nhưng có hạn định nào cho mỗi một bước phải dài ngắn là bao nhiêu thì làm sao cân nhắc được những nơi đặt chân cho đúng mười bước để gia tâm phòng bị ở

bước thứ mười một? Cho nên Nhuế Vĩ không khỏi đặt chân sái chỗ, đặt sái rồi là hấn biết ngay, vội tung mình lên cao hai trượng.

Hắn vừa lên cao thì ở dưới thấp, từ hai thân cây chỗ đó, hơn mấy trăm mũi tên bắn vào giữa ngay chỗ hấn vừa rời khỏi. Tên bên cây này bắn đi sang cây đối diện, cắm phập vào. Tên từ hai phía bắn đi, như trao đổi vị trí, như giao thoi dệt, thật là nguy hiểm.

Tên bắn ra rồi, Nhuế Vĩ đáp xuống, nguy hiểm đã qua, hấn nhìn kỹ mấy trăm mũi tên nhận ra mũi nào cũng cắm vào thân cây sâu hơn ba phân. Hấn thầm kêu khổ: “Nguy! Cực nguy!”

Nếu hấn chậm tung mình một giây thôi là thân xác bị dệt củi ngay và những mũi tên ngắn đó hấn nhiên là có tẩm độc!

Vừa lúc đó, có tiếng huyền não từ bìa rừng vọng vào, rồi ánh đuốc ánh đèn chiếu vào, hấn ở trong rừng mà ánh sáng vẫn chiếu rõ. Nhuế Vĩ kinh hãi, tự hỏi: “Làm sao mà người đó biết được có kẻ xâm nhập khu rừng?”

Đương nhiên những người đó là gia nhân của Thiên Trì Phủ.

Trong trường hợp này, hấn còn lòng dạ nào đi sâu vào xa hơn? Lập tức hấn lấy bức địa đồ rà lại xem có lối thoát không? Bức địa đồ ghi ngoài ba mươi bước phía trước có hai lối rẽ, riêng về lối bên tả thì có một lối khác, chính lối tắt này đưa ra phía hậu khu rừng.

Tiếng huyền não vẫn còn ở bên ngoài, điều đó chứng tỏ người trong phủ phát hiện có địch xâm nhập khu rừng nhưng họ không biết lối vào nên chỉ ở bên ngoài bao vây chờ địch ra mà thôi.

Không chậm trễ, Nhuế Vĩ theo con đường tắt ra khỏi khu rừng, từ phía hậu vòng về, chạy thẳng đến thư phòng. Cũng may, dọc đường hấn không gặp một trở ngại nào cả.

Việc đầu tiên cần làm là thay đổi y phục, hấn làm việc đó một cách hết sức hối hả. Khi hấn vận bộ y phục thường xong rồi thì bên ngoài có tiếng hỏi vọng vào:

—Công tử đi đâu thế?

Kế tiếp, một người xuất hiện. Người đó vóc cao, thân lớn, mặt vàng, dung mạo xem ra có phần trung hậu. Từ lúc vào đây Nhuế Vĩ chưa từng thấy mặt. Âm thanh của người đó trầm trầm, ẩn ước có cái oai mà cũng đượm phần lạnh lùng.

“Cứ theo sự chỉ dẫn của Giản Thiệu Vũ thì người này hấn là viên tổng quản trong phủ tên Phan Trung Hư.” Nhuế Vĩ thầm nghĩ như vậy.

Hắn không đáp câu hỏi, chỉ hỏi lại:

—Hiện tại, tình thế bên ngoài ra sao?

Hắn biểu thị là mình đã hiểu có kẻ xâm nhập Vạn Thọ Cư, hắn từ nơi đó trở về đây, hắn nói rõ hành tung vừa rồi để duy trì thân phận một vị công tử tôn nghiêm.

Phan Trung Hư làm gì biết được sự thật quanh hắn như thế nào! Y là người thứ nhất biết được biến cố xảy ra tại cùng cấm địa, y hấp tấp chạy đến đây bẩm báo với đại công tử nhưng lại không gặp, lúc đó y sanh nghi ngờ tự hỏi: “Đại công tử đi đâu mà vắng mặt thế?”

Sau khi huy động một số người bao vây quanh khu rừng rồi, hay đúng hơn là lập trận chờ địch tại cửa rừng, y trở lại đây tìm đại công tử lượt nữa. Thì ra, vị đại công tử của y đã trở về đây rồi.

Theo y biết thì khi nào địch xâm nhập khu rừng, cơ quan mai phục phát động, những cơ quan đó có liên lạc với chuông cảnh báo đặt tại phòng của y, như vậy chỉ có mỗi một mình y biết trước được thôi. Nhưng vị đại công tử họ Giản nói thế, hiển nhiên cũng có biết trước như y, nếu không trước y thì cũng đồng thời. Như vậy là nghĩa làm sao? Tại sao đại công tử cũng biết được như y?

Phan Trung Hư giữ địa vị Tổng quản trong Thiên Trì Phủ trải qua hai đời liên tiếp rồi nhưng không rõ sự việc bên trong gia đình họ Giản cho lắm, do đó y chẳng dám xác định đại công tử có biết trước biến cố xảy ra bằng y hay không, và cũng chẳng biết luôn tại sao công tử hiểu như y.

Giả như đại công tử biết trước thì sự hoài nghi của y cũng như thừa, bởi đại công tử vẫn có quyền, có phận sự đến tận chỗ quan sát tình hình chứ! Sự vắng mặt tại thư phòng đâu có gì là không hợp lý? Y cung kính đáp:

—Lão nô chưa biết rõ, để lão nô chạy ra đó, phòng chiếu ứng bọn gia nhân.

Y không hành lễ, thốt xong là chạy đi ngay, mừng tượng chẳng xem đại công tử ra quái gì.

Nhuế Vĩ cũng hiểu, qua quyển sổ ghi chú của Giản Thiệu Vũ, Phan Trung Hư là con người mười phần điêu ngoa, ác độc, hắn dẫn lòng phải hết sức cẩn thận đối với y. Hắn biết, Phan Trung Hư xem thường Giản Thiệu Vũ, bằng cớ là đại công tử về đây hơn một ngày đêm rồi mà viên quản gia không hề đến chào mừng. Gia pháp nào dung dưỡng một sự vô lễ như vậy? Y ý tượng vào thâm niên tổng quản của y chẳng? Y tự xem mình là một chủ nhân thứ hai sau phu nhân nhưng trên tất cả mọi người khác chẳng?

Không may may không tịnh bên ngoài.

Nhuế Vĩ cởi áo, toan đi nằm thì cửa phòng xịch mở, Phan Trung Hư cất tiếng:

—Công tử!

Trong khi Phan Trung Hư bước vào, Nhuế Vĩ hỏi:

—Việc chi nữa đó?

Phan Trung Hư lộ vẻ thần bí, đáp:

—Lão nô trở lại để báo với công tử là bên ngoài chẳng có việc chi cả.

Nhuế Vĩ bực, buông gọn:

—Không có việc gì thì Phan tổng quản trở về phòng ngủ đi!

Phan Trung Hư tiếp:

—Nhưng bọn gia nhân nói rằng, một liễu hoàn của công tử là Bí Thơ đã tự tử rồi.

Nhuế Vĩ kêu lên:

—Mà nàng có chết thật hay chưa?

Phan Trung Hư trầm nghĩ: “Người là con sắc quỷ, phần lớn do người hại chết nàng, còn vờ hỏi chi nữa.” Y đáp:

—Chết rồi, cách đây vài giờ thôi. Chết rất thê thảm.

Nhuế Vĩ kinh ngạc không tưởng nổi lý do khiến Bí Thơ tự sát. Nếu nàng không có lý do tự sát thì chỉ còn có mỗi một cách giải thích là đại công tử giết nàng, là chính hấn hạ sát nàng. Mà hấn đâu có giết nàng? Thế thì ai giết?

Phan Trung Hư thấy hấn thù người chẳng nói năng gì hết càng tin chắc hấn bức chết Bí Thơ. Y vốn nghi đại công tử vừa vắng mặt bất hợp lý, bây giờ thì y hoàn toàn hết nghi rồi, cho rằng đại công tử lúc đó lén đến phòng của Bí Thơ bức chết nàng. Chính y cũng nghĩ rằng Bí Thơ không có lý do tự sát thì cái chết của nàng phải do đại công tử gây nên.

Khi Nhuế Vĩ định tâm thần thì Phan Trung Hư đã rời khỏi phòng. Đóng cửa, cài then cẩn thận, Nhuế Vĩ lên giường, cố tìm giấc ngủ.

Qua hôm sau, vụ tự sát của Bí Thơ truyền đi khắp trong phủ. Sáng sớm, Xuân Cầm, Đông Hoạch, Hạ Thi như thường lệ, vào phục dịch đại công tử, nàng nào cũng mang cái vẻ âm trầm, thê thảm, riêng Đông Hoạch thì đã khóc quá nhiều đôi mắt sưng húp lên. Chắc chắn là cả ba nàng quyết truy ra hung thủ cho

kỳ được, dù chẳng làm chi hung thủ, ít nhất cũng phải biết để mà đỡ uất ức, nhẹ nhàng.

Thời khắc trôi qua, đến giờ ngọ, vô hình trung Nhuế Vĩ nghe lỏm được cuộc đối thoại của ba nàng.

Đông Hoạch hỏi Hạ Thi:

—Tại sao công tử bức chết Bí Thơ hả chị Hạ?

Hạ Thi bực dọc khoát tay:

—Đừng có hỏi gì hết. Ta chẳng biết đâu.

Đông Hoạch tiếp:

—Mà có đúng là công tử bức chết Bí Thơ chẳng?

Hạ Thi lắc đầu:

—Ta đã nói là không biết gì hết. Người đừng léo nhéo, không khéo lại chuốc họa đấy.

Nhuế Vĩ thầm kêu oan, tự nghĩ mình có bốn phận truy tầm hung thủ hơn ai hết, truy tầm để tự mình oan, gián tiếp mình oan cho ân công, bởi hiện tại hắn là Giả Thiệu Vũ, việc gì liên quan đến hắn là có liên quan đến Giả Thiệu Vũ. Nhưng làm thế nào để truy tầm hung thủ? Hắn chẳng có một manh mối nào giúp hắn phăng lần, phăng lần.

Hắn đi vợ vẫn, đi mãi đến phía hậu sơn, đến đây hắn nhớ lại Thuần Sư Nữ, nhớ đến nàng là nhớ đến cái vẻ ôn nhu của nàng, lòng hắn nao nao, mọi phiền muộn tiêu tan, nhường chỗ cho ý niềm mới.

Hắn bất chấp sư tử hung mãnh, cứ lần bước xuống sơn cốc rồi hắn đi luôn đến chỗ ngọ nạn hôm qua. Nơi đây tịch mịch hoàn toàn, ngoài tiếng gió thỉnh thoảng thoát qua vi vu trong lá cành, ven mô đá, chẳng có tiếng động nào khác.

Hắn đứng đó, bồi hồi. Một lúc lâu, hắn cất cao giọng gọi:

—Thuần Sư Nữ! Thuần Sư Nữ!

Hắn quên mất tiếng gọi của hắn chấn động quanh vùng, kinh động đến loài sư tử, sư tử xuất hiện thì làm sao hắn cự đương nổi? Chẳng qua hắn muốn gặp lại Thuần Sư Nữ, việc đó rất bách thiết, hắn không còn nghĩ gì đến những cái nguy hiểm ở tại vùng này.

Thuần Sư Nữ không xuất hiện. Sư tử cũng vắng bóng luôn. Nhuế Vĩ trở lại, lòng nặng trĩu thất vọng.

Hôm đó, Giản Hoài Quyên cũng không đến tìm đại ca của nàng rủ nhau đi du ngoạn, Nhuế Vĩ cho rằng Giản lão phu nhân kiếm chế nàng, để cho nàng tập luyện võ công hòng đối phó với người của Hắc Bảo.

Ai ai cũng chuẩn bị cẩn thận, còn hắc? Hắc bằng vào đâu để đối đương với địch? Trở lại vùng cấm địa, hắc không thể rồi, chỉ còn có cách là xem lại các quyển bí lục võ công, mong ước bắt gặp được một nhiệm màu nào trong đó, giúp hắc phút chốc trở thành bậc đại tài.

Đọc, phải đọc nhanh mới đọc hết tất cả các quyển. Nhưng sách thuộc loại đòi hỏi sự nghiên cứu kỹ lưỡng thì trong thời gian ngắn, tài gì hắc thu hoạch kết quả? Hắc làm cái việc vô ích đó suốt năm hôm liền.

Trong năm hôm đó, hôm nào hắc cũng có đến chỗ cũ một lần, kêu gọi như trước. Thuần Sư Nữ vẫn vắng bóng, đàn sư tử cũng vắng bóng.

Hôm nay, ngày thứ sáu, Nhuế Vĩ cũng đến nơi cũ, mong gặp lại Thuần Sư Nữ. Không rõ hắc đi từ lúc nào, khi bình minh lên thì hắc trở lại thư phòng. Về đến nơi, hắc gặp Giản Hoài Quyên đang chờ hắc. Hắc cất tiếng hỏi trước:

—Hiền muội xong buổi tập luyện hôm nay rồi chứ?

Giản Hoài Quyên cười đáp:

—Hôm nay tiểu muội không tập luyện. Hai môn công mới mẹ dạy mấy hôm nay tiểu muội luyện mãi chán quá, nên lén bỏ cuộc một hôm, chạy đến đây.

Nhuế Vĩ hỏi:

—Võ công gì thế?

Giản Hoài Quyên thốt:

—Mẹ nói đại ca có tập qua rồi. Đó là «Thiên La Chuởng».

Nhuế Vĩ «ừ» một tiếng, tỏ ra là mình có biết chuởng pháp đó. Thực ra thì bình sanh hắc chưa từng nghe ai nói đến chứ nói chi là có biết!

Giản Hoài Quyên tiếp:

—Mr nói, trong mấy hôm nữa, người của Hắc Bảo sẽ đến đây, đoạt vật gì đó của chúng ta, mình chỉ cần luyện thành thực chuởng pháp đó là đủ sức đối phó với chúng. Theo đại ca nghĩ, chuởng pháp Thiên La có thể chế ngự được chúng chăng?

Nhuế Vĩ làm gì biết oai lực của chuởng pháp Thiên La như thế nào mà quyết đoán nên hàm hồ ừ cho xong chuyện.

Giản Hoài Quyên chợt hỏi:

—Làm sao đại ca ốm thế?

Nhuế Vĩ mỉm cười:

—Đại ca đâu có ốm!

Giản Hoài Quyên thở dài:

—Vừa rồi, tôi đến thăm vị hôn thê của đại ca, tôi nói rằng chị ấy ốm quá, chị không tin!

Nhuế Vĩ rất lấy làm lạ, hẳn không đến tham nàng ấy, nàng cũng chẳng hỏi han gì đến hẳn. Chẳng lẽ giữa nàng và Giản Thiệu Vũ lại không có một điểm cảm tình nào? Họ là vị hôn phu vị hôn thê của nhau kia mà! Sao kỳ thế? Không cảm tình thì đính hôn làm chi?

Hắn đang nghĩ về việc đó, Giản Hoài Quyên bảo:

—Đại ca đến thăm chị ấy đi!

Nhuế Vĩ không nói gì!

Giản Hoài Quyên nhận ra vị đại ca của nàng khác hơn trước. Trước kia, khi nghe nhắc đến người vợ chưa cưới thì Giản Thiệu Vũ lộ vẻ bức dọc, bây giờ thì tuy không sốt sắng, song không còn bức dọc nữa. Nàng lấy làm lạ, nhưng được vậy thì càng hay. Nàng nắm tay Nhuế Vĩ, giục:

—Chúng ta đi thăm chị ấy đi, đại ca!

Nhuế Vĩ khó từ chối, lại nghĩ là đến thăm nàng tức nhiên làm tăng gia cảm tình giữa nàng và ân công, kể ra cũng là một điều hay. Hắn không do dự nữa, bước theo Giản Hoài Quyên liền.

Giản Hoài Quyên sợ đại ca đi nửa chừng rồi chuồn mất nên giữ chặt tay Nhuế Vĩ trong tay nàng, lôi hẳn đến khuê phòng của Lưu Dục Chi.

Chưa đến nơi, Nhuế Vĩ đã ngửi mùi hương thoảng như lan, như xạ. Bây giờ thì hẳn lại đâm lo.

Nếu Lưu Dục Chi khám phá ra sự giả mạo thì chẳng những không làm tăng gia cảm tình giữa nàng và Giản Thiệu Vũ mà chân tướng của mình lại bị bại lộ quả khôn lường.

Đứng trước cửa phòng, Giản Hoài Quyên gọi:

—Lưu thơ thơ! Lưu thơ thơ!

Bên trong phòng, có tiếng hỏi vọng ra:

—Ai đó?

Nhuế Vĩ giật mình, nhận ra âm thanh rất quen thuộc.

Giản Hoài Quyên cười khúc khích:

—Ra đây mà xem! Có người muốn gặp mặt thơ thơ đó!

Tiếng chân người bước đi từ xa đến gần.

Giản Hoài Quyên vụt xô Nhuế Vĩ vào cánh cửa phòng, nàng cười ròn rỏi phóng chân chạy đi.

Bị xô bất ngờ, Nhuế Vĩ chúi nhủi, lọt vào trong, suýt rơi vào lòng khuê nữ. Hấn trụ bộ, cất đầu nhìn lên, trước mắt hấn là một giai nhân mặc y phục đen. Dung mạo trông quen quen!

Bất giác, hấn kêu lên:

—Thuần Sư Nữ!

---- o0o ----